

του καταπίπτει κατ' ὀλίγον, ἀπισχναίνει οἰκτρῶς, οἱ μῦς αὐτοῦ ἀποβαίνουν· χαλαροὶ καὶ ἄστονοι τὸ δέρμα ξηρὸν καὶ ρυπαρὸς κιτρινωτόν, ἐν ᾧ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου καὶ ἡ φυσιογνωμία ἔχουσιν, ἐξωγραφισμένην ζωηρῶς τὴν ἠθικὴν, πνευματικὴν καὶ σωματικὴν οἰκτράν κατάπτωσιν.

ΙΩ. ΦΟΥΣΤΑΝΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Παλαιὰ πράγματα. — Τὰ δύο Φάληρα. — Τέχνη καὶ φύσις. — Ἄμμος καὶ βράχοι. — Ὁμαλὰ καὶ ἀνωμάλα. — Ἱστορικὰ ἀποδείξεις. — Ἀλιεῖα σπάρου· καθουράκια καὶ γαρίδες. — Ἀλιευτικαὶ μέθοδοι. — Αἱ κοκέτται. — Αἱ ἐπὶ τῶν βράχων συναντήσεις. — Πῶς γίνεται ἐν ποίημα. — Ἐπίδρασις τοῦ θαλασίου ἀλατος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. — Αἱ δύσει. — Ἐπίλογος περὶ πίστεως καὶ ἀλατισματος.

Ὀλίγα πράγματα παλαιὰ μοι ἀρέσκουσιν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν πάλιν τρία κατ' ἐξοχὴν ἀγαπῶ: τὸν παλαιὸν οἶνον, τὴν παλαιὰν φιλίαν καὶ τὸ παλαιὸν . . . Φάληρον. Διὰ τοῦτο ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀποτείουσι νῦν ἐπιταφίους καὶ ἐλεγεία πρὸς τὸ ἀντίζηλον αὐτοῦ τὸ Νέον ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θερinh ἀκμῆς του, ἐγὼ προσφωνῶ λόγους ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὴν φιλιάντην ἀκτὴν τοῦ Παλαιοῦ, ἥτις θ' ἀπομείνη καὶ πάλιν ἔρημος καὶ πενθίμη, μαστιγούμενη ὡς δούλη ὑπὸ τοῦ ὀργίλου κύματος καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ μέχρι τῆς νέας καλοκαιρίας τοῦ 1885.

***

Ἄκτῃ ἀμμόδης ὡς ἡ τοῦ Νέου Φαλήρου εἶνε δι' ἐμὲ σχολαστικὴ ὡς πρωτοβάθμιος δημοδιδασκάλισσα· παραλία ἄνευ βράχων εἶνε κόρη χωρὶς πείσματα — καὶ ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὰ πείσματα.

Τὸ Νέον Φάληρον εἶνε γραμμὴ εὐθεῖα — καὶ ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὰς εὐθείας γραμμάς, διὰ τοῦτο καὶ οὐδέποτε γράφω εἰς χαρακωμένον χαρτί.

Τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἀπ' ἐναντίας εἶνε ἀνωμαλόν — καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ ὅλα τὰ ἀνωμάλα . . . ἐκτὸς τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων.

Τὸ Νέον Φάληρον εἶνε τεχνητόν, πλαστόν, ἐψιμυθιωμένον.

Τὸ ἐνθυμῆσθε πῶς ἦτο πρό τινων ἐτῶν; Παράλιος Σαχάρα. Κρημνίσατε καὶ τώρα τὰ μέγαρά του, κόψατε τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου· θὰ μείνη καὶ πάλιν Σαχάρα. Ἀφαιρέσατε πᾶν ἔγχος κατοικίας καὶ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸ Παλαιὸν καὶ θὰ μείνη εὐμορφότερον ἀπ' ὅσον εἶνε.

Ἀγαπῶ τὴν φύσιν ἐν τῇ τέχνῃ· ἀλλὰ δὲν ἀγαπῶ τὴν τέχνην ἐν τῇ φύσει. Προτιμῶ ἕνα κλῶνα θύμου ἀληθῆ παρά ἐν ῥόδον ἐκ κηροῦ, ἔστω θαυμασίως πεπλασμένον, καὶ προτιμῶ τὴν ἡλιοκατ' ὄψιν χωρικήν ἢ τὴν ἐψιμυθιωμένην μορφήν βασιλίσσης.

***

Ἄλλὰ καὶ ἀνκαταλίπω τὰς καλαισθητικὰς ταύτας ἰδέας, αἵτινες δυνατόν νὰ μὴ εἶνε ἀλάνθαστοι ὡς ἐντελῶς προσωπικαί, καὶ προσφύγω εἰς τὰς ἱστορικὰς ἀποδείξεις τὰς ἀσφαλεστάτας πασῶν, ἀνευρίσκω ἐκ παραδόσεως ὅτι ἀπ' ἧς ὁ κάτοικος τῆς κλεινῆς ταύτης πόλεως ἠσθάνθη τὸ πρῶτον τὴν ἀνάγκην νὰ λούσῃ τὴν ἐκ τοῦ θερinoῦ ἡλίου πεπυρακτωμένην κεφαλὴν καὶ τὸ πεπονημένον καὶ καθίδρον σῶμά του, ἄνευ δισταγμοῦ περὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ὃν ἄφειλε νὰ ἐκλέξῃ πρὸς τοῦτο, ἔθεσε μίαν σινδόνα ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ ἕνα τρόφιμον τῆς Πλάκας ὑπὸ τὰ σκέλη . . . καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἄγουσαν.

Καὶ ἐγὼ λοιπὸν πιστὸς τηρητῆς τῶν πατρίων ἐθίμων καὶ ἀποφεύγων κατὰ τὸ δυνατόν πᾶν ξενικὸν καὶ ὀθνεῖον, ἐνῶ σεῖς ἐλούεσθε εἰς τὰ κατάθολα νερά τοῦ Νέου Φαλήρου μωλωπιζόμενοι τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ ἔπειτα ἐγυρίζετε ἄνω καὶ κάτω κατὰ τάξιν ἀνά τὴν πλατεῖαν μέσφ τῶν γραφικωτάτων βεβαίως πραπεζῶν καὶ καθεκλῶν τοῦ καφενεῖου, — διότι δὲν εἴχετε τί ἄλλο νὰ κάμετε ἕως ν' ἀρχίσῃ τὸ θέατρον — ἐγὼ ἐπήγαινα εἰς τὸ καλὸν μου Παλαιόν, ἐκολύμβων εἰς τὰ σαπφείρινα νερά του, τὰ ὅποια ἔχουν καὶ τὸ προνόμιον νὰ διατηροῦν εὐαγγελικὴν καλοσύνην εἰς τὴν πνοὴν οἰουδήποτε ἀνέμου, καὶ ὅταν ἐξηρχόμην τῆς θαλάσσης μετὰ τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην μετὰ τὸ λουτρόν κωθρότητας, εἶχον ποῦ νὰ περάσω τὴν ὥραν μου, ἀλιεύων ἢ λεμβοδορῶν ἢ πλανώμενος συνήθως ἀνά τὴν παραλίαν.

Καὶ ἡ παραλία αὕτη δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν ἀτελείωτον ἐκεῖνον τάπητα ἄμμου, ὡς ἡ τοῦ Νέου, ἐν ἧ ὁ περιδιαβάων σύρει τοὺς πόδας πεπονημένους ὡς πᾶσχων ἐκ ποδάγρας — ὄχι· ἐδῶ ἀκρωτήρια οὐξυρρυγγα προέχουσι, καὶ ὀλισθηροὶ σκόπελοι ἀνορθοῦνται, καὶ παικιλόσχημοι ὑφαλοὶ ὑπολανθάνουσι, καὶ μικροσκοπικοὶ κολπίσκοι τείνουσι τὴν ἀγκάλην εἰς τὸ κύμα, καὶ διαδέχονται τὸ ἐν τὸ ἄλλο ἐν ἀπαραμίλλῳ χάριτι ἀντιθέσεως καὶ ποικιλίας.

***

Ἐν γένει ἀγαπῶ τὴν δι' ἀγκίστρου ἀλιεῖαν. Ἡ συγκίνησις ἐκείνη, ἣν αἰσθάνομαι ἰδίως ὅταν ἀναστῶ σπάρου συλληφθέντα καὶ ὀρητικῶς τινασόμενον, εἶνε ἐκ τῶν γλυκυτέρων μου συγκινήσεων, καὶ τὸ συναίσθημα τοῦτο ἔδοκίμασα πολλάκις ἐν τῷ φαληρικῷ αἰγιαλῷ.

Ἄλλ' ἔμαθον προσέτι κατὰ τὸ θέρος αὐτὸ καὶ δύο νέα εἶδη ἀλιεῖας ἀπλούστατα καὶ λίαν τερπνά.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἡ ἀλιεῖα τῶν μικρῶν καρκίνων. Τὰ καυμένα τὰ καθουράκια! τρέχουν τόσον νόστιμα μετὰ τὸ πλάγι ὅταν ἀνασηκώσῃ κανεὶς τὴν πέτραν, ὑπὸ τὴν ὅποιαν καθηνται κρυμμένα. Ἐχουν καὶ τόσην πονηρίαν διὰ νὰ κρυφθοῦν μέσφ εἰς τὴν ἄμμον, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἀνασκαλεύοντα

αὐτὴν μὲ τοὺς μικροὺς τῶν πόδας, ἔπειτα ὅταν ἀπλώνης πλέον τὰ δάκτυλα διὰ τὰ συλλάβης καὶ ἰδοὺν τὰ στενά, λαμβάνουν μὲ τόση γενναίότητα θέσιν ἀμυντικὴν καὶ ἀνοιγοκλείου τὰς δαγκάνας· τῶν καὶ σὲ σιμποῦν τόσον γλυκὰ ὡς νὰ σὲ γαργαλίζουν, καὶ τέλος πάντων τρώγονται ἔτσι ὡμά, φρέσκα φρέσκα μὲ τόση ὄρεξιν ὕστερον ἀπὸ τὸ λουτρόν — ὥστε τὰ ἐκυνήγουν πάντοτε ἀλύπητα.

Ἄλλὰ διὰ τοῦ ἀπλοῦ αὐτοῦ τρόπου ἐννοεῖται ὅτι μόνον οἱ μικροὶ καρκίνοι συλλαμβάνονται· οἱ μεγάλοι οἱ κοινῶς *καθουρομάται* λεγόμενοι ἔχουν ἄλλην τέχνην, τὴν ἐξῆς: Βίς τὸ ἄκρον ἐνὸς λεπτοῦ σχοινίου προσδένετε στερεῶς μικρὸν λίθον καὶ μετ' αὐτοῦ τεμάχιον ἄρτου ἢ κάλλιον κρέατος ὡμοῦ, καὶ ὅπου ἰδῆτε ὅπῃ ἐπὶ παραθαλασσίῳ βράχου, ἐντὸς τῆς ὁποίας νομίζετε ὅτι ἐμφωλεῖται καρκίνος, καταβιάζεστε τὸ δόλωμα. Ἐκείνος πειναλὸς προσκολλᾶται ἐπὶ τοῦ λίθου, σεῖς δὲ ἀνασύρετε τὸ σχοινίον καὶ τὸν φέρετε ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐλαφρότατα, καὶ τὸν καρφώνετε διὰ περόνης ἢ σιδηροῦ σουβλίου, καθ' ὅσον ἢ διὰ τῆς χειρὸς σύλληψις αὐτοῦ δὲν εἶνε πάντοτε ἀκίνδυνος εἰς τοὺς ἔχοντας μάλιστα ἀθρᾶς τὰς σάρκας.

Θέλει ὁμως ὑπομονὴν καὶ τέχνην ἡ ἀλιεῖα αὐτή, ἐνῶ ἡ τῶν μικρῶν εἶνε χαριστάτη καὶ εὐκολος.

Ἡ ἑτέρα ἀλιεῖα μου ἦτο ἡ τῶν *γαριδῶν*. Τὰς εἶδετε ποτὲ πῶς τινάσσονται, πῶς πηδοῦν, πῶς ξεφεύγουν μέσα εἰς τὸ νερόν; Ἐδοκιμάσατε νὰ τὰς συλλάβετε διὰ τῶν δακτύλων; Ἐχουν διαβολευμένην περιέργειαν τὰ μικρὰ αὐτὰ ζῴφια — ἴσως διότι εἶνε γένους θηλυκοῦ — καὶ θὰ πλησιάσουν εὐθὺς νὰ ἰδοῦν τί εἶδους πρᾶγμα εἶνε οἱ δάκτυλοί σας. Ἄν ἔχετε ἔκτακτον ἐπιτηδειότητα ταχυδακτυλοουργοῦ, τὰς ἀρπάζετε αἴφνης ἀπὸ τὸν μύστακα καὶ τὰς ἀνασύρετε πρὸς μεγάλην αὐτῶν ἔκπληξιν. Ἄλλως τὰς περιορίζετε διὰ τῆς παλάμης εἰς τὴν ἄκραν ἐνὸς βράχου καὶ τὰς συλλαμβάνετε κλείοντες κατὰ μικρὸν τὴν χεῖρα, διότι γλυστροῦν, πηδοῦν, φεύγουν καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς φύλλους. Ἐγὼ εἶχα κάμη μικρὰν ἀπόχην ἐκ λεπτοτάτου πανίου καὶ συνελάμβανον ἀρκετάς· εἶνε νοστιμώταται τρωγόμεναι ἔτσι σπαρταριστά, σπαρταριστά!

... Δὲν ἠξέυρω διατί καὶ τὰ *καβουράκια* καὶ αἱ *γαριδες* μου ἐνεθύμιζον πάντοτε μερικὰς *κοκέτας*· τὰ *καβουράκια* τὰς *μελαγχρινὰς* καὶ αἱ *γαριδες* τὰς *ξανθὰς*. Ἴσως ἐπειδὴ ἔχουν καὶ αὐταὶ τὰ ἴδια τεχνάσματα, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτὴν χάριν καὶ νοστιμᾶδα, καὶ ἴσως ἀκόμη διότι γλυστροῦν, ξεφεύγουν, ξεφεύγουν — μὰ ἐπὶ τέλος συλλαμβάνονται.

Καὶ μὴ ἐνομίσασθε δὲ ὅτι ἐν καλογηρικῇ μοναξίᾳ ἔκαμνα τὰς ἀλιευτικὰς αὐτὰς ἐκδρομὰς ὀλισθηαίνων καὶ ἀναρριχώμενος παρὰ τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῶν ἀκρωρείων τῶν βράχων καὶ βαπτί-

ζων οὐχὶ σπανίως ἄνευ ἀναδόχου καὶ ἱερέως τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν μου ἐν τῷ ὕδατι; Ὅχι δά! ἤσυχάσατε καὶ μὴ βιασθῆτε νὰ ἐλεεινολογήσετε τὴν μοναξίαν μου.

Ἐπὶ τῶν βράχων αὐτῶν τῶν ξηρῶν οὐχὶ σπανίως συνήνησα ἀθρότατα σώματα νοηχελῶς καθήμενα ἢ κατακεκλιμένα. Ἀναμέσον τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ ἐπάνω καὶ τῆς γαλανῆς θαλάσσης κάτω πολλάκις ἠτένισα καὶ ἄλλα γαλανὰ — ἢ καστανὰ — ἄτινα ἦσαν ὀφθαλμοί. Ἐκτὸς τῶν ῥοδοβαφῶν νεφῶν τῆς ἑσπέρας συχνάκις ἔτυχε νὰ ἀναφανῆ ἐγγύτερον καὶ ἀπέναντί μου ῥοδοβαφῆς τις παρεῖα . . .

Καὶ τόσον μάλιστα ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἦν ἰσχυρά, ὥστε καταλιπὼν αἴφνης τὴν προσφιλεῖ ἀλιεῖαν καὶ ἐνθρονισθεὶς εἰς παράκτιον πέτρινον θρόνον ἐν ἐλάξευσαν τὰ κύματα ἐπεδόθη ἑσπέραν τινὰ εἰς νέον εἶδος ἀλιεῖας . . . εἰς τὴν ἀλιεῖαν στίχων.

Βλέπετε ἡμεῖς οἱ καταδικασμένοι νὰ πλέκωμεν στίχους διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, ὅπως αἱ γραῖαι πλέκουσι περιπόδια διὰ τοὺς ἐγγόνους των, δὲν ἀφίνομεν καμμίαν ὥραν καὶ περίστασιν νὰ ὑπάγη χαμένη, ὅπως αἱ καλάι αὐταὶ μάμμαι, χωρὶς μάλιστα νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ φέρωμεν μαζί ὅπου πηγαίνομεν τὰ νήματα καὶ τὰς βελόνας μας — ἡμεῖς πλέκομεν μὲ τὸν νοῦν.

Ὅταν μάλιστα ἔχη κανεὶς τόσον καλὰς γειτονοπούλας παρέχει διὰ νὰ τοῦ ἐμπνέουν ἰδέας, καὶ τὸ κύμα ἐμπρὸς τοῦ διὰ νὰ τοῦ λέγῃ τὰς ὁμοιοκαταληξίας ἡμπορεῖ νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς πειρασμόν;

Ἄλλὰ πῶς ν' ἀρχίσῃ; Αἶ, φυσικὰ ἀπὸ μικρὰν προσλαλιὰν πρῶτον πρὸς τὸν τόπον. Παραδείγματος χάριν:

Τέτοια τύχη σὸν κ' ἐσένα
Ἄλλος τόπος δὲν θὲ νάχῃ.
Τόσα νιάτ' ἀνοπλασμένα,
Τόση χάρι κ' ἐμμορφά
Δὲν τὰ βλέπουν ἄλλοι βράχοι
Μηδὲ τὰχουν συντροφιά.

Ἡ πρώτη στροφή καλὴ κακὴ ἐτελείωσεν ἄς ἴδωμεν τὴν καὶ περὶ τῆς δευτέρας. Ἄ, νά! δύο τρεῖς χαριτωμένα ὄψεις κύπτουν καὶ κατοπτρίζονται ἐν τῷ αἰγιαλῷ· λοιπόν:

Ἄχ, καλότυχ' ἀκρογιάλι,
Μοναχά μεσ' εἰς τὰ νερά σου
Ζωγραφῶνται τόσα κάλλη
Ποῦ σὲ χαίρονται σκυφτά.
Σὺ τοὺς δίνεις τὴν δροσιά σου
Καὶ τὴν ὄψιν τοὺς αὐτά.

Γέλωτες γλυκώτατοι καὶ φωναὶ περιχαρεῖς διακόπτουν ἐπὶ πολὺ τὸ νῆμα τῶν στίχων μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν πλουτίζουν τὴν τρίτην στροφήν μου:

Καὶ φωναὶ καὶ γέλι' ἀκόμα,
Ποῦ συχνὰ ξεφτερουγίζουν
Ἀπὸ κάποιας κόρης στόμα,
Σμίγουν, σδύνονται γλυκὰ
Μὲ τὰ κύματα π' ἀφρίζουν
Καὶ λαλοῦν ἀρμονικά.

Και ὕστερα! Δὲν ἔμπορεῖ βέβαια νὰ τελειώσῃ ἔως ἐδῶ, κάτι χρειάζεται ἀκόμη. Τί; . . .

Και ἐνῶ ἀρχίζω νὰ στενοχωροῦμαι καὶ νὰ θεωπεύω εἰς μάτην τὸ ἀλατισμένον μου μέτωπον, μικρὰ ἀλιευτική λέμβος μ' ἕνα ψαρῶν μέσα περὶ νᾶ ἐμπρός μου καὶ λοξοδρομεῖ αἴφνης γοργῶς φεύγουσα πρὸ τῆς θεάς τῶν περικαλλῶν ἐκείνων μορφῶν, αἵτινες κἀθηται ἐπὶ τοῦ πλησίον βράχου. Αὐτὸ ἐχρειάζεται καὶ εἰς ἐμέ :

Αἱ, ψαρᾶ μου, τί; Τρομάζεις;
Τέτοια κάλλη δὲν ξανάειδες
Καὶ τὸ δρόμο σου ἀλλάζεις
Καὶ τὴ βάρκα πᾶς ἄλλου.
— Μὴν τῆς νόμισες νεραίδες
Γιὰ νυφούλας τοῦ Ἰαλοῦ;

***

Καὶ λοιπὸν ἡ κεφαλή μου ἀλατισθεῖσα ἀπὸ τριάκοντα λουτρά κατῶρθωσεν οὕτως ἐκ τοῦ προχειροῦ νὰ γενήσῃ εἰκοσιτετράδα στίχων; Ὡ τῆς εὐτοχίας!

Ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ θαλασσίου ἄλατος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶχον μέχρι τοῦδε τὴν ἰδέαν ὅτι ἀλμυρίζει μὲν τὸ σῶμα — καὶ διὰ τοῦτο ἐγνώρισα μάλιστα ξανθὴν κόρην ἢ ὁποία ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ πολλὰ θαλάσσια λουτρά διὰ νὰ μὴ χάσῃ. . . τὴν γλυκύτητά της — νοστιμίζει ὅμως τὸ πνεῦμα. Τόσον ὥστε κατ' ἐμέ εἶνε ἀσυγχώρητος ἄνθρωπος λέγων ἀνοησίας. . . μετὰ τὸ θαλάσσιον λουτρόν του. Ἀλλὰ τὴν ποιητικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἄλατος ἐντελῶς ἠγνόουν, διότι ἴσα ἴσα οἱ πλείονες τῶν ποιητῶν μας εἶνε ἀνάλατοι — καὶ διὰ τοῦτο εὐκολὰ βρωμίζουσι. . .

***

Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος δὲε μαλθακώτατα ἀνάμεσα εἰς τὰ ῥόδουσύνεφά του, τὰ ὁποῖα ἀπλώνονται γύρω ὡς ἀπαλὰ βελούδινα προσκέφαλα ἔτοιμα νὰ δεχθῶσι τὴν κουρασμένην ἐκ τοῦ ἡμερησίου δρόμου ὀλόχρυσον κεφαλὴν του, καὶ μετὸν ἥλιον μαζί δύνουσι καὶ ὅλοι οἱ ἐπίγειοι ἥλιοι οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον καὶ μ' ἐθέρμαινον μάλιστα τριγύρω μου τόσον ὥστε μετενόησα διότι δὲν εἶχα πάρῃ μαζί τὴν ὀμβρέλαν μου.

Ἡ θάλασσα γίνεται σκιερά, φαϊά, ἢ ξηρὰ σκοτεινὴ, ἢ φύσις ὅλη ἤρεμος, ἀκινήτουσα ἐν μελαγχολίᾳ, ἐμπνέει τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο τῆς ἑσπέρας συναίσθημα, ὅτι μετὰ τῆς ἡμέρας ἧτις παρήλθε, παρήλθεν ὁμοῦ καὶ τῆς ζωῆς μας μία ἡμέρα. Ἀλλ' ὁ ἦκιστα φιλοσοφῶν στόμαχός μου ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν του, ἐπαναστατεῖ δημηγορῶν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων του, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τὴν ὥραν τοῦ κατεπάτησεν ἢ κακὴ του γειτόνισσα καρδιά, καὶ μετὰ φέρει ἐκόντα ἄκοντα πρὸς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν τοῦ νέου Φαλήρου, ἵνα ἐξαφανίσω ζεῦγος ὀπτῶν τρυγόνων ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ πινακίου μου, καὶ βαυκαλώμενος εἶτα ὑπὸ τῆς γλυκυτάτης μουσικῆς τοῦ *Φιλήμορος καὶ τῆς*

Βαυκίδος εὖρω κατάλληλον καὶ ἀρμόζον μέλος πρὸς τοὺς στίχους ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἐνέκλειον ἀγράφους ἐν τῇ μνήμῃ.

***

Χαῖρε λοιπὸν, προσφιλὴς ἀκτὴ, ἀγαπητοί μου βράχοι! Οἱ ἄλλοι σᾶς ἐγκατέλειψαν εὐθὺς ὡς παρήλθον αἱ καλάσας ἡμέραι, ὅπως συνήθως ἐγκαταλείπουσι τοὺς φίλους ἐν τῇ δυστυχίᾳ των, ἀλλ' ἐγὼ πιστὸς ὡς ὁ κύων, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν φέρω σύμβολον πίστεως. . . ἐπὶ τοῦ λαϊμοδέτου μου, θὰ ἔρχωμαι ἐνίστε νὰ σᾶς παρηγορῶ τὸν χειμῶνα καὶ νὰ ἐνθουμούμεθα μαζί τὰς καλὰς μας ἡμέρας· καὶ ὅταν ἐπιστρέφω εἰς τὰς Ἀθήνας θ' ἀποκομίζω πάντοτε εἰς ἀνάμνησιν ὀλίγην ἄμμον ἐκ τῆς παραλίας σας διὰ τὸ μελανοδοχεῖόν μου καὶ πολὺ πολὺ ἄλας διὰ νὰ ἀλατίζω ὄχι μόνον τὰ φαγητά μου, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἀνάλατα πράγματα, τὰ ὁποῖα σωρηδὸν μὲ τριγυρίζουσι, τὰς πατριωτικὰς ἐπιδείξεις, τὰς καλὰς συστάσεις τῶν ἐφημερίδων, τοὺς ἐπιταφίους λόγους, τοὺς προστατευτικούς φίλους — καὶ πρὸ πάντων αὐτὴν τὴν ἀνάλατον φλουριάν μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ἡ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

EN NEA YOPKH

Ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ τῆς « Ἐστίας » δημοσιευθέντος ἄρθρου τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Α. Ν. Ρούκη περὶ τοῦ πυροσβεστικοῦ σώματος τοῦ Βερολίνου εἰς τῶν διαπραπῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν ἡμῶν καὶ τῆς « Ἐστίας » φίλος εὐμενῆς ἀνακοινῶ ἡμῖν ἐξ εἰδικοῦ γαλλικοῦ συγγράμματος τὴν ἐπομένην διήγησιν περὶ τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας ἐν Νέα Ἰόρκῃ, ἐξ ἧς καταφαίνεται ἡ θαυμαστὴ ἀληθῶς τελειότης τοῦ κλάδου τούτου παρὰ τοῖς Ἀμερικανοῖς, ὑπερακοντίζουσα πᾶν ὅτι κατῶρθωσαν μέχρι τοῦδε τὰ ἄλλα ἔθνη ἐπὶ τούτου.

Ἡ διήγησις ἔχει ὡς ἔπεται :

— Συνέπεσε νὰ ἰδῆτε τοὺς ἀνθρώπους μου εἰς τὸ ἔργον; μετὰ ἠρώτησεν ὁ διοικητὴς τῶν πυροσβεστῶν τῆς Νέας Ἰόρκῃς συνταγματάρχης κ. Gicquel? εἰς ὃν φίλος τις μετ' εἶχε παρουσιάσει.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη· ἀλλὰ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ τοὺς ἰδῶ, διότι ἡ φήμη αὐτῶν εἶνε παγκόσμιος.

— Λοιπὸν τὴν νύκτα τῆς αὐρίου σᾶς προσκαλῶ νὰ παρασταθῆτε εἰς μίαν τοιαύτην ἀπόπειραν. Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἰσηρχόμεθα βαδίζοντες ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν πυροσβεστῶν τῆς 18 ὁδοῦ, ἐν ᾧ πάντες ἐκοιμῶντο, πλὴν τοῦ σκοποῦ, ὅστις καὶ ἦλθε νὰ μᾶς ἀνοίξῃ. Ἐν τῷ μέσῳ